

МЛАДОСТЪ

Додѣя ми, майко, робска орисия
въ господарски двори и съ тежко имане. —
Саванъ ми е пуста свилена премѣна:
подъ чисти жълтици да превивамъ шия,
подъ скъпи чумбери да прикривамъ вежди,
отъ гривни ковани съ ржка да не сегна,
отъ сребърни пафти снага да ми тегне, —
тежко да пристѣпямъ, плахо да поглеждамъ . . .

Искамъ, майко, млада — младостъ да позная. —
Злато ми снагата, свила ми коситѣ,
господарска воля — огъня въ очитѣ.
Довѣка ли, майко, младостъта ни трае?
Да стана зарана, да ошетамъ въ двора,
па да литна въ кѣра — и да ми е тѣсенъ —
сърпа да извия, и да викна пѣсенъ,
та да потрепери равното Загоре . . .